

Для звіту

Євген Дудар

Дивуляничик приїхав у відрядження. В місто Буки. Прийшов до готелю, тицьнувся носом об вивіску "Місць нема".

— Що ж робити? — важко зітхнув Дивуляничик.— Може, хоч розкладачку?

— Немає! — адміністраторка остаточно вбила надії Дивуляничика. Їй показала рукою на тих, хто притулився у вестибюлі як зміг.— Бачите, не ви один.

Дивуляничик бачив. Але надворі було так темно, так мокро й так холодно, що він нічого не хотів бачити. Дивуляничик пошкодував, що він не кажан і не може причепитися до стелі.

"Здам чемодан у камеру схову, а там видно буде",— подумав Дивуляничик.

Дідусь у камері схову виявився дуже привітним і симпатичним. Його добродушне лице після пісного циферблата адміністраторки подіяло на Дивуляничика, як сонце після сльоти.

— Ви не проти, щоб я отут біля, вас перекусив? — спитав Дивуляничик.

— А чого ж?! На вулицю під дощ не підете, — погодився дідусь.

Дивуляничик розкрив чемодан. Дістав звідтіля смажену курку, пляшку. Налив собі, налив дідусеві.

— Воно б на службі не годилося, — зауважив той.— Але я ж не за кермом автомобіля. Тут можна керувати й під газом. Правил вуличного руху не порушу...

Дивуляничик, щоби ще більше задобрити старого, зауважив, що бувають серйозніші "керма", якими правлять керівники "під газом", але якось виїжджають. І вони випили, закусили.

— Тепер треба йти, — важко зітхнув Дивуляничик, дивлячись на загразоване вікно, по якому шмагали пасма негоди.

Дід подивився на зажуреного Дивуляничика й мовив:

— Якби ви були чемоданом, я поставив би вас на найкраще місце.

"А що?" — подумав Дивуляничик. І з його вуст злетіло:

— А що, коли я ліг би отам, на полицю?

Дідусь хвилину подумав.

— Воно-то нічого. Але начальство може наскочити. Сторонній у камері. Як-не-як, а я матеріально відповідальна особа.

— Чого там "сторонній"? — подав ідею Дивуляничик.— Ви мене оформите. Як три чемодани. Або — як мішок.

Дідусь глянув на заплакане вікно й потягнувся за олівцем. Окинув Дивуляничика з ніг до голови, ніби виміряв.

— Десь так на чотири чемодани потягнете.

— Пишіть хоч п'ять, — зрадів Дивуляничик.

— Я не шкуродер, — зауважив спокійно дідусь. І простягнув Дивуляничикові чотири

квитанції.

Дивулянчик подякував. Видряпався на полицю, постелив кілька газет і захропів...

За кілька днів Дивулянчик сидів перед своїм бухгалтером зі звітом у руках і вперто доводив:

— Розумієте, чемодани — це я. Місць не було. Я лежав на полиці в ролі чемодана. Ось один, два, три, чотири... Все законно. Квитанції...

— Чекайте, чекайте, — потер чоло бухгалтер.— А хто ще ті три з вами? До чого тут вони?

— Ті три — це також я. Бо ось дивіться...— Дивулянчик став навияжку.— Я, ось дивіться, довший за чемодан?

— Ну, довший, — пробубонів бухгалтер.— Але ж ви то один, а тут — чотири.

Дивулянчик ліг на підлогу, витягнувся.

— Візьміть лінійку, — сказав він бухгалтерові.— Візьміть лінійку і зміряйте мене від п'ят і до лисини.

Бухгалтер узяв лінійку. Пройшовся по Дивулянчикові.

— Один метр і вісімдесят сантиметрів.

— О, бачите! — зрадів Дивулянчик.— Бачите! А тепер зміряйте мій чемодан.

Бухгалтер зміряв чемодан Дивулянчика.

— П'ятдесят сантиметрів.

— А тепер помножте на чотири.

— Чому чотири? — злостився бухгалтер.— Ви ж один у відрядження їздили?!

— Але ж я був, ніби чотири чемодани, — вперто доводив Дивулянчик.— А якби я оформився як один мішок?

— Як один мішок — інша справа. Але цих трьох оформити не можу, — категорично заявив бухгалтер.— Бухгалтерія любить рахунок точний.

І написав на звітові Дивулянчика: "Касирові. Оплатити тов. Дивулянчикові за зберігання у камері схову 1 (одного) чемодана протягом 2 (двох) діб, згідно з квитанцією".

А потім відірвав ручку від паперу:

— Стривайте! Що я пишу?! За зберігання власних речей у камерах схову оплата інструкцією не передбачена...

Дивулянчик стояв, як паралізований. У руках тримав нове командировочне посвідчення.